

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Treće tromjesečje 2019.
JUŽNOPACIFIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Melinda Deduš

Lektura

Selena Brkić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2019.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja čitat ćemo o Južnopacifičkoj diviziji u čije se područje ubrajaju: Američka Samoa, Australija, Cookovi otoci, Fidži, Francuska Polinezija, Kiribati, Nauru, Nova Kaledonija, Novi Zeland, Niue, Papua Nova Gvineja, Pitcairn, Samoa, Solomonski Otoci, Tokelau, Tonga, Tuvalu, Vanuatu te Wallis i Futuna. Bog čini zadivljujuća djela u ovom dijelu svijeta od 40,5 milijuna ljudi i 518.016 adventista, što predstavlja odnos od jednog adventista na svakih 78 ljudi.

Uvijek se molim za Božje blagoslove za vrijeme putovanja kad odlazim prikupljati misijska iskustva, ali ovoga puta počeo sam se moliti mnogo ranije — četiri mjeseca prije nego što sam krenuo na put. Tražio sam od Boga svakoga jutra da mi omogući da dobijem najbolje ispričana iskustva. Bog je odgovorio na moćan način. Dok sam tijekom tri tjedna obilazio šest država, primijetio sam nevjerojatan porast broja moćnih misijskih iskustava. Uvjeren sam više nego ikada da Isus dolazi uskoro.

Ovog trećeg tromjesečja projekti trinaeste subote su raznoliki. “Spasimo 10.000 prstiju! ima za cilj omogućiti zdravstvena predavanja za prevenciju amputacije nožnih prstiju ljudi s dijabetesom. Širom područja ove divizije liječnici amputiraju 80 nožnih prstiju svaki dan, rekao mi je Paul Rankin, direktor zdravstvenoga odjela Južnopacifičke divizije. Rekao je da 19% ljudi u ovom području boluje od dijabetesa tipa 2, bolesti izazvane skromnim životnim uvjetima. Te su brojke još veće u Američkoj Samoju, u kojoj boluje 47% ljudi. Ta je država jedna od sedam koja će dobiti dio novčanih sredstava prikupljenih trinaeste subote.

Jedan projekt usmjeren je na otvaranje televizijskoga i radijskoga kanala *Glas nade* (engl. *Hope Channel*) u Tongi. Tijekom 2016. godine darovi trinaeste subote omogućili su da kanal *Glas nade* bude dostupan svakom domu na Novom Zelandu. Kao rezultat toga, mnogi ljudi dolaze u adventističku crkvu. Molimo se za slične blagoslove u Tongi.

Posebni dodaci

Oživite svoje subotnjoškolske razrede pomoću raznih fotografija i drugog materijala koji se svakoga tjedna postavlja na našu internetsku stranicu www.AdventistMission.org te na *Faebook*, facebook.com/missionquarterlies. Možete pokazati te fotografije djeci dok im čitate misijsko iskustvo.

Također možete preuzeti PDF verziju *Vijesti iz svijeta za odrasle* na web-stranici bit.ly/adultmission. Slike za djecu za bojenje mogu se preuzeti na web-stranici bit.ly/bank-coloring-page.

Hvala vam što potičete djecu da budu usmjerena na misiju!

Andrew McChesney, urednik

Vaši darovi na djelu

Dio darova trinaeste subote prije tri godine bio je upotrijebljen za izgradnju i opremanje prostorija za dječju subotnju školu u dvjema crkvama na otoku Maré u Novoj Kaledoniji. Iskustvo s otoka Maré možete pronaći u ovim *Vijestima iz svijeta*.

Misijski izazovi

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za:

- ◆ Projekt “Spasimo 10.000 prstiju”, koji radi na prevenciji amputacije nožnih prstiju putem zdravstvenih predavanja na sljedećim otocima: Američka Samoa, Fidži, Kiribati, Samoa, Solomonski Otoci, Tonga, Vanuatu.
- ◆ Izgradnju i opremanje televizijskog i radijskog studija kanala Glas nade na otoku Tongatapu u Tongi.
- ◆ Stvaranje animirane “Serije za djecu o Danielu”, od trinaest nastavaka namijenjene djeci u Australiji od 8 do 12 godina, koja prati avanture Daniela i njegove trojice prijatelja.

6. srpnja 2019.

Čovjek s bananama

Nova Kaledonija

Jedanaestogodišnji Albert Andrea bio je gladan kad ga je majka pokupila iz škole u Noumei, glavnom gradu Nove Kaledonije na Južnom Pacifiku. Pojeo je samo polovicu svojega ručka jer mu se nije sviđala druga polovica — špinat.

“Mama, zbilja bih volio pojesti bananu”, rekao je Albert. “Možemo li ići na onu malu tržnicu i kupiti bananu?”

Majka je također htjela ići na tržnicu kupiti peršin i mladi luk kako bi skuhala *tuluk*, tradicionalno vanuatansko jelo spravljeno od manioke i kokosova mlijeka. Ali imala je samo 500 franaka, dovoljno novca samo za peršin i mladi luk.

Albert nije mogao zaboraviti na banane. Dok su se vozili prema tržnici, sve o čemu je govorio bilo je kako bi bilo lijepo imati bananu.

“Alberte”, rekla je majka, “trebaš se moliti za bananu jer je toliko želiš jesti.”

Albert se pomolio naglas: “Molim Te, Isuse, mogu li dobiti bananu? Amen.”

Majka je bila sretna čuvši molitvu.

“To je dobra molitva”, rekla je. “Vidjet ćeš da će ti Isus uslišati molitvu.”

Kad su stigli na tržnicu, majka je rekla Albertu da čeka u automobilu dok ona kupuje. Albert je čekao dokle god je mogao, ali u automobilu je postajalo nesnošljivo vruće. Izišao je van kako bi čekao. Prvo što je uočio bio je čovjek koji je prodavao banane.

Onda je netko prišao Albertu. To je bio bijelac obučen u bijelo s bijelim šalom preko glave. U svojim rukama držao je hrpu žutih banana.

“Alberte”, rekao je čovjek nježno. “Evo nešto banana za tebe.”

Albert je bio iznenađen. *Kako on zna moje ime?* pitao se. Ali prihvatio je banane i rekao na glas: “Hvala!”

“Doviđenja, Alberte”, rekao je čovjek. “Doviđenja”, odgovorio je Albert. “Hvala Vam!”

Albert se vratio u automobil i ogulio bananu. Bila je lijepa, zrela i mekana.

Kad se majka vratila, bila je iznenađena — i zabrinuta — dok je ugledala Alberta kako jede banane. “Odakle ti te banane?” upitala je.

“Od čovjeka s bijelim šalom”, rekao je Albert. “Ali, Alberte, gdje je taj čovjek?” rekla je majka. “Hajdemo mu zahvaliti.”

Majka i Albert su tražili, ali nisu ga mogli naći. Suze su ispunile majčine oči kad je shvatila da je Isus odgovorio na Albertovu molitvu. Pitala je Alberta je li zahvalio Bogu.

Albert je, držeći napola pojedenu bananu u svojim rukama, uputio molitvu: “Hvala Ti, Isuse, za moje banane. Amen.”

Albert vjeruje da je čovjek u bijelom bio anđeo.

“Molio sam se Isusu i Isus je rekao anđelu da mi donese banane”, kaže. “Banane su zbilja bile ukusne!”

Dio darova trinaeste subote prije tri godine bio je upotrijebljen za izgradnju i opremanje prostorija za dječju subotnju školu u dvjema crkvama na otoku Maré u Novoj Kaledoniji. Hvala vam za vaše subotnjoškolske misijske darove.

Još dvije molitve

Albert kaže da je Bog uslišao mnoge njegove molitve.

Albert peca i prodaje ribe kako bi pomogao svojim roditeljima. Jednoga dana, dok je Albert lovio ribe, majka je šetala i ugledala veliku ribu u oceanu. “Wow, ovo je velika riba!” rekla je.

Albert se pomolio: “Mogu li uhvatiti tu ribu?” Bacio je udicu i istoga trenutka uhvatio ribu.

Drugoga dana Albert je rekao majci prije škole da želi *skubidu*, šarene plastične špagice koje djeca pletu i izrađuju privjeske za ključeve i ostale rukotvorine. Majka, koja radi kao kućna pomoćnica i čisti kuće, rekla je da ima dovoljno novca samo za kartu za autobus.

Albert se molio.

Kasnije toga dana, dok je majka čistila, vlasnik kuće je rekao: “Evo vam velika košara *skubidua*. Želite li je uzeti za svojega sina?” Majka ga je pogledala u šoku. “Gle!” rekla je. “Ovo je odgovor na molitvu koju je moj sin uputio ovoga jutra.”

Nakon škole Albert je bio presretan kad je našao košaru punu *skubidua* kod kuće.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Noumeu, u Novoj Kaledoniji, na karti svijeta.
- ◆ Ispričajte djeci kako majka vjeruje da Albert ima posebno mjesto u Isusovu srcu. Nedavno je saznala da je Albert rođen s rupom u srcu. Liječnici kažu da će patiti od napadaja cijeli život.
- ◆ Recite djeci kako je Bog odgovorio na mnoge molitve u Albertovoj obitelji. Majka, čije je ime Annie Andrea, nije vjerovala u Boga. Ali njegov otac se molio mnogo godina i ona se odlučila krstiti 2015. godine.
- ◆ Pogledajte videozapis o Albertu na sljedećem linku: bit.ly/Albert-Andrea.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

13. srpnja 2019.

Spašeni na čudesan način

Nova Kaledonija

Predstavnica zrakoplovne tvrtke u zračnoj luci na *check-in* pultu odmahнула je glavom. “Žao mi je, ali vaša karta nije za ovaj let”, rekla je.

Šesnaestogodišnja Catherine Buama pogledala je svoju elektronsku kartu. Naravno, majka i otac kupili su kartu za pogrešan datum. Catherine se upravo vraćala s praznika koje je provela kod kuće, na otoku Maré u Novoj Kaledoniji. Trebala je odletjeti natrag na glavni otok kako bi nastavila svoje srednjoškolsko obrazovanje.

Ali svako mjesto u zrakoplovu bilo je zauzeto i zrakoplov je odletio bez Catherine.

Catherinini roditelji odlučili su provesti noć negdje blizu zračne luke i pokušati dobiti mjesto u zrakoplovu sljedećega dana.

Te večeri otac je primijetio da počinje trotjedni evangeli-zacijski niz u adventističkoj crkvi blizu zračne luke. Catherine i njezina majka nikada nisu posjetile adventističku crkvu.

Ono što one nisu znale jest da je otac pročitao cijelu Bibliju i prije deset godina odlučio da želi postati adventist. Ali nije želio biti jedini adventist u obitelji pa se deset godina molio da i njegova žena postane adventistica.

Na sastanku te večeri Catherine je počela obraćati pozornost kad je pastor počeo govoriti o alkoholu.

“Alkohol uništava tijelo”, rekao je pastor. “Ne biste trebali piti jer Biblija kaže da je naše tijelo hram Svetoga Duha.”

Catherine je uštipnula oca za ruku. Otac je pio svake nedjelje.

Otac se osjetio krivim kad je osjetio kako ga je Catherine uštipnula. Znao je da ne bi trebao piti. Ali nije znao što bi rekao, pa se samo nasmiješio Catherine.

Onda je pastor počeo govoriti o pušenju.

“Cigarete uništavaju tijelo”, rekao je. “Ne biste trebali pušiti jer Biblija kaže da je naše tijelo hram Svetoga Duha.”

Catherine je bocnula majku u ruku. Majka je pušila cijelu kutiju cigareta dnevno.

Majka se osjetila krivom. Zнала je da ne bi trebala pušiti. Ali nije znala što bi rekla, pa se samo nasmiješila Catherine.

Zatim je pastor počeo govoriti o McDonald’su.

“Hrana iz McDonald’sa nije zdrava i od nje se možete razboljeti”, rekao je.

Otac i majka bocnuli su Catherine. Ona je jela u McDonald’su svakog vikenda. Ovaj put se Catherine osjetila krivom. Zнала je da ne bi trebala jesti u McDonald’su. Ali nije znala što bi rekla, pa se samo nasmiješila roditeljima.

Kad je sastanak završio, obitelj je napustila prostoriju zadubljena u svoje misli. Sljedećega jutra Catherine je uspjela dobiti mjesto u avionu i odletjela je kako bi nastavila školovanje. Otac i majka odlučili su se te večeri vratiti na predavanje. Došli su i druge večeri.

Tijekom drugog tjedna predavanja pastor je pitao tko želi predati svoje srce Isusu. Majka je ustala! Otac i majka krsili su se posljednje subote tog evangelizacijskog niza.

Kad se Catherine vratila kući za praznike, vidjela je veliku promjenu u svojim roditeljima. Otac više nije pio, a majka je prestala pušiti. Catherine se svidio njezin novi dom i odlučila je prestati jesti u McDonald’su. Bila je sretna što je Bog odgovorio na molitve njezinog oca.

Hvala vam za vaše darove trinaeste subote prije tri godine, koji su upotrijebljeni za izgradnju dviju prostorija za dječju subotnju školu na otoku Maré u Novoj Kaledoniji, gdje ova obitelj živi.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Novu Kaledoniju na karti svijeta.
- ◆ Otac se zove Georges, a majka Sophie. Čitajte njezino iskustvo u *Vijestima iz svijeta za odrasle*.
- ◆ Nakon što je prestala pušiti, majka je izračunala da je svakoga mjeseca trošila 30.000 franaka (više od 1.500 kuna) na cigarete. Sretna je što je uštedjela toliki novac!
- ◆ Pogledajte videozapis o Georgesu na linku: bit.ly/Georges-Buama.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Iako na svijetu postoji gotovo 25.000 vrsta orhideja, samo njih stotinjak su “vanilije”. A među tih stotinjak samo se tri uzgajaju zbog svojih aromatičnih svojstava: *Vanilla pompona*, *Vanilla tahitensis* i *Vanilla planifolia*, koje se mogu pronaći na Novoj Kaledoniji.

20. srpnja 2019.

Vlasnik nije rekao ništa

Nova Kaledonija

Sedamnaestogodišnji Felix Wadrobot završio je srednju školu i radio je u knjižari u Noumei, glavnom gradu Nove Kaledonije na Južnom Pacifiku. Felix je želio zaraditi novac kako bi ga mogao poslati svojim roditeljima na otok Maré, s kojega je potjecao. Njegovi roditelji bili su siromašni zemljoradnici koji su uzgajali slatki krumpir, banane, kupus, zelenu salatu, rotkvice i *taro*.

Jednoga dana kolega s posla pozvao je Felixa na koncert u adventističku crkvu. Felix je pripadao jednoj drugoj kršćanskoj crkvi, ali odlučio je otići na koncert jer se adventistička crkva nalazila odmah na kraju ulice u kojoj je stanovao. Na koncertu su mladi ljubazno primili Felixa. Ponašali su se kao da ga već dugo poznaju. Felix se osjećao dobro i brzo je sklopio nova prijateljstva. Nakon tog događaja Felix je odlazio u crkvu svakoga petka kako bi pjevao u crkvenom zboru mladih. No nije odlazio u crkvu na bogoslužja jer je radio subotom.

Jednoga dana pastor je rekao Felixu: "Drago mi je što se družiš s mladima iz crkve, no trebao bi i proučavati Bibliju." Felixu se ta zamisao dopala i počeo je proučavati biblijske istine s pastorom. Kad su došli do pouke o suboti, Felix je pročitao da je Bog stvorio Zemlju i odvojio sedmi dan u tjednu za odmor. Pročitao je da četvrta zapovijed kaže da je sedmi dan subota. Pastor mu je također rekao da je sedmi dan subota. Felix je bio iznenađen. On je oduvijek mislio da je to nedjelja.

Vraćajući se na posao, pitao se koji je dan sedmi dan. Odjednom se sjetio da radi u knjižari i da bi mogao potražiti

odgovor u rječniku. Otvorio je rječnik i pročitao da je nedjelja prvi dan tjedna, a subota sedmi. “Upravo mi je to pastor rekao za vrijeme proučavanja Biblije!” pomislio je Felix. Od tog trenutka počeo je vjerovati da je subota istinski sedmi dan. No morao je raditi subotom, pa je upitao pastora za savjet. Pastor mu je savjetovao da upita vlasnika knjižare da mu dâ slobodnu subotu ili da podnese otkaz.

U ponedjeljak je Felix prišao vlasniku knjižare. On nije bio kršćanin. “Volio bih imati slobodnu subotu jer je to sveti dan”, rekao je Felix. “Mogao bih raditi dodatni sat svaki dan kako bih to nadoknadio.”

Vlasnik ga je pogledao i nije rekao niti riječ. Felix se vratio svojem poslu. U srijedu je Felix ponovno prišao vlasniku i zatražio ga slobodnu subotu. On ga je samo pogledao i ponovno nije ništa rekao. Felix se molio. Volio je raditi u knjižari i bio mu je potreban novac kako bi ga mogao slati svojim roditeljima. No nije želio kršiti subotu. U petak, dok je radio, Felix se osobito žarko molio. Naposljetku, bilo je vrijeme da se knjižara zatvori.

Vlasnik se okrenuo prema Felixu: “Volio bih te odvesti kući”, rekao je. Felix je bio iznenađen. Uvijek je kući išao autobusom. Vlasnik nije govorio ništa tijekom vožnje. Felix je također šutio i pitao se što će se sljedeće dogoditi.

Vlasnik je zaustavio automobil ispred Felixove kuće i Felix je otvorio vrata kako bi izišao iz automobila. “Felix”, rekao je vlasnik, “sutra možeš ići u crkvu.”

Felix je bio iznenađen i sretan. Odmah se pomolio Bogu: “Hvala Ti, Bože!”

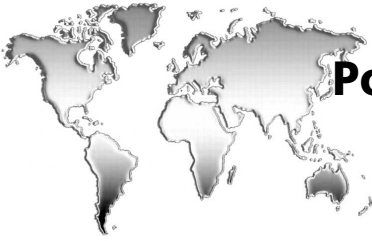
Felix nikada nije morao raditi subotom u knjižari. Također nikada nije morao odrađivati dodatne sate kako bi nadoknadio neodrađene subote. Sve do danas on ne zna zašto je vlasnik odlučio dati mu slobodne subote. No siguran je da je Bog dotaknuo vlasnikovo srce. Felix je dovršio proučavanje Biblije s pastorom i krstio se. Kasnije je postao pastor, i danas je vođa Adventističke crkve za cijelu Novu Kaledoniju.

“Bog je uvijek uz nas kad se suočavamo s poteškoćama”, kaže. “On odgovora u pravo vrijeme, ne u naše vrijeme. I On zna što je najbolje za nas.”

Dio dara trinaeste subote prije tri godine pomogao je da se izgrade dvije učionice za dječju subotnju školu na otoku Maré, otoku na kojemu je Felix odrastao. Hvala vam na vašim subotnjoškolskim misijskim darovima, koji pomažu drugoj djeci da uče o molitvi i Božjoj sili.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite otok Maré u Novoj Kaledoniji na karti svijeta.
- ◆ Pogledajte videozapis o Felixu na sljedećem linku: bit.ly/Felix-Wadrobot.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

27. srpnja 2019.

Poseban dar od Boga

Nova Kaledonija

Majka je probudila trinaestogodišnjeg Juliusa Philomina u 4.30 ujutro u njihovu domu u Mont-Doreu u Novoj Kaledoniji.

“Julius, moraš u školu”, rekla je. “Spremi se.” Julius je izišao van i počeo se igrati s obiteljska tri psa. Majka ga je pozvala unutra. “Zar si zaboravio da moraš u školu?” pitala je. Julius se osjećao loše što je odmah nije poslušao. Stavio je posudu s vodom na vatru ispred kuće kako bi se mogao oprati. Nakon pranja odjenuo je svoju školsku uniformu. Majka ga je podsjetila da uzme svoje naočale, da stavi slušni aparat u uši i ponese školsku torbu. Nakon što ga je podsjetila na doručak, Julius je stavio pšeničnu kašu u šalicu i popeo se u automobil sa svojim osmogodišnjim bratom. Jeo je kašu dok je majka vozila prema školi kroz gužvu. Nakon jela uzeo je svoju četkicu za zube i bocu vode iz svoje školske torbe i oprao zube. Svaki put kad je morao pljunuti, kretanjem je majci dao znak da zaustavi vozilo.

Majka i dječaci stigli su u školu u sedam sati ujutro. Majka se tiho molila za svoje sinove dok je odlazila, no posebno se molila za Juliusa. U školi su druga djeca bila zločesta prema njemu. On je ostajao po strani i igrao se samo s onima koji su se htjeli igrati s njim. Uglavnom se igrao sâm.

Julius je poseban dar od Boga. On se rodio mrtav. Njegovo srce nije kucalo kad ga je majka rodila. Liječnici su nekako uspjeli pokrenuti njegovo srce, no bio je u komi sljedeća dva i pol tjedna. Liječnici su rekli da je njegov mozak oštećen i da neće biti kao i svako drugo dijete.

No danas je Julius zdrav dječak, jedino što su mu potrebni stalni podsjetnici. Svakoga jutra majka ga treba podsjećati da ustane i obuče se. Svakoga jutra mora mu reći da se prestane igrati sa psima i, ponovno, da se obuče. Mora ga podsjetiti na njegove naočale, slušni aparat, školsku torbu i doručak.

Julius je također bio sebičan. Kada bi pripremao svoj doručak, nikada se nije sjetio pomoći mlađem bratu. Majka je željela da bude darežljiv i spreman pomoći, pa je razgovarala s njim nakon nastave. “Ako želiš ići na Nebo, moraš imati srce kao Isus”, rekla je. “Isus ima nesebično srce. Ako pripremaš kašu za sebe, moraš pokušati staviti svojega brata na prvo mjesto i pripremiti i za njega.”

Julius nije rekao ništa. Majka nije ponovno razgovarala o tome s njim. Umjesto toga, svakoga jutra i svake večeri molila se Bogu da podari njezinom sinu nesebično srce.

Prošlo je nekoliko tjedana i majka je bila iznenađena kad je jednoga jutra čula Juliusa kako zove svojega brata. “Dođi se okupati”, rekao je. “Ugrijao sam vodu i za tebe.”

Kad je majka podsjetila Juliusa na doručak, on je oprao i bratovu šalicu i napunio je kašom. Zatim je napunio svoju. Majka je bila presretna! Malo-pomalo, Julius se promijenio i postao obazriv prema svojem bratu i drugima. Nedavno je rekao majci da želi postati propovjednik. Ona vjeruje da će mu Bog u tome pomoći. “Ne znam kako je Bog odgovorio na moju molitvu da mojega sina učini nesebičnim, ali jest”, kaže. “Stoga On može odgovoriti i na moje molitve da Julius počne raditi za Njega. On djeluje na tajanstvene načine.”

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Novu Kaledoniju na karti svijeta. Mond-Dore se nalazi sjeverno od glavnoga grada, Noumee.

- ◆ Recite djeci da “Mont-Dore” na francuskom znači “zlatna planina”.
- ◆ Upitajte djecu što misle, koja će biti Juliusova prva propovijed. Predložite im da bi ovo iskustvo moglo biti njegova prva propovijed. To je njegovo osobno svjedočanstvo o tome što je Bog učinio za njega.
- ◆ Recite djeci da ona propovijedaju svaki put kad nekome kažu što je Bog učinio za njih.
- ◆ Juliusova majka zove se Barbara Philomin.
- ◆ Pogledajte videozapis o Juliusu na linku: bit.ly/Julius-Philomin.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- ◆ Prvi adventistički misionari koji su djelovali na toj skupini otoka su G. F. Jones i njegova supruga, koji su isplovili iz Sydneyja prema Noumei, 23. listopada 1925. Otoci su bili jedno od najteže dostupnih područja na Južnom Pacifiku.

3. kolovoza 2019.

Dati svoj novac drugome

Fidži

Otac je izvadio nekoliko novčanica dok je petnaestogodišnja Litea Cavalevu jela svoj doručak, koji se sastojao od zobene kaše i kruha.

“Evo”, rekao je pružajući joj osamdeset fidžijskih dolara (oko 250 kuna). “To je za godišnju školarinu koju moraš platiti. Pobrini se da platiš svojem učitelju i doneseš kući potvrdu.”

Nova školska godina tek je započela na Fidžiju. U njezinoj adventističkoj školi školarina je bila besplatna, baš kao i u svim drugim školama na Fidžiju. No učenici su morali platiti za izlete i ostale troškove.

Litea je uzela novac. “Donijet ću potvrdu nakon nastave”, obećala je. Kad je stigla u školu, odmah je otišla k učitelju i predala mu novac. Učitelj je otvorio svoju knjigu. “Ne”, rekao je. “Nije mi potreban novac. Tvoji troškovi već su plaćeni.” Litea je iznenađeno sjela u svoju klupu. Učitelj je ponovno pogledao u knjigu i počeo prozivati učenike koji još nisu platili. Jedna od tih učenika bila je i Liteina prijateljica, Ili-savani. Litea je znala da njezini roditelji nemaju novca. Ili-savanin otac radio je u dalekoj Australiji, berući naranče kao sezonski radnik. No nije zarađivao dosta novca da bi ga poslao obitelji na Fidži. Ili-savanina majka mučila se da prehrani nju i njezino troje braće i sestara.

Litea je prišla Ili-savani. “Evo”, rekla je, “uzmi ovaj novac da platiš troškove za sebe.” “Ne”, odbila je Ili-savani, “ne mogu uzeti tvoj novac.” Litea je utisnula novac u njezinu ruku. Ili-savani je sa suzama zahvalnosti u očima prihvatila novčanice i predala ih učitelju. Učitelj je ispunio potvrdu.

Otac, koji je radio u crkvenom sjedištu na Fidžiju, nije bio kod kuće kad se Litea vratila iz škole. Zaboravio je na novac sve dok nisu počeli večerati *taro* i juhu. Litea se meškolljila kad ju je otac upitao za potvrdu. “Došlo je do problema”, rekla je oklijevajući. “Otišla sam k učitelju da mu dam novac, no on mi je rekao da su moji troškovi već plaćeni.” U tom trenutku otac se sjetio da su na njegovom radnom mjestu novac za školarinu već bili oduzeli od njegove plaće i poslali ga izravno u školu. Bio je zaboravio na to.

“Što se dogodilo s novcem koji sam ti dao?” upitao je. Litea je ispričala kako je dala novac svojoj prijateljici u potrebi. Otac i majka bili su iznenađeni. Osamdeset dolara je mnogo novca. Jednoglasno su uzviknuli: “Što?!”

Litea se meškolljila na svojem mjestu. Nije htjela da njezini roditelji budu nesretni. Tada su se otac i majka pogledali i nasmiješili. Shvatili su da je Litea primijenila u praksi biblijski redak koji je naučila u subotnjoj školi. U Mateju 22,39 piše: “Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga.”

Otac se okrenuo Litei. “Drago nam je što si to učinila”, rekao je. “Hvala ti što si se pobrinula za svoju prijateljicu.” Litea je ispustila uzdah olakšanja. “Hvala vam na razumijevanju”, rekla je. Sljedećega dana Ilisavanina majka nazvala je Liteinu majku. Plakala je. “Puno vam hvala na onome što je vaša kći učinila”, rekla je. “Vi poznajete naše obiteljsko stanje. Hvala vam.” “Zahvalite Isusu”, odgovorila je Liteina majka.

Otac, čije je ime Save Cavalevu, sretan je što je subotnja škola naučila Liteu da voli druge i nada se da će i ostala djeca u njegovoj adventističkoj crkvi Narere naučiti isto. Hvala vam za vaše darove koji su pomogli da se izgrade učionice dječje subotnje škole na Fidžiju.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Fidži na karti svijeta.
- ◆ Pogledajte videozapis o Save Cavalevu na linku: bit.ly/Save-Cavalevu.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijske činjenice

- ◆ Prvi adventistički misionar koji je došao na Fidži bio je John I. Tay, 1891. godine, na misionarskom brodu *Pitcairn*. Nakon nekoliko mjeseci se razbolio i umro. Misijski rad ponovno je otpočeo 1895., kad je J. M. Cole iz Sjedinjenih Američkih Država počeo raditi u Levuki, tadašnjem glavnom gradu. Iste godine otoci su organizirani u misijsko polje.

10. kolovoza 2019.

Samo s jednom nogom

Fidži

Senitiki Roqara (55) obukao je svoje radno odijelo u subotu ujutro i krenuo prema vratima. Njegova supruga Vasemaca, odjevena u svečanu subotnju odjeću, zaustavila ga je. “Kamo ideš?” pitala ga je. “Na pristanište, na utovar i istovar kontejnera za prijevoz, kao i obično”, rekao je. Senitiki je znao da njegova supruga želi da on ide u crkvu s njom i djecom. Kada se prije nekoliko godina krstila, pozivala bi ga u crkvu svake subote. No on nije dolazio i ona ga je naposljetku prestala pozivati. Umjesto toga, počela se moliti za njega.

Senitiki je izišao iz kuće na sunčano subotnje jutro i krenuo prema pristaništu u Suvi, glavnom gradu Fidžija. Bit će to dugačak dan. Radio je od subote ujutro do nedjelje ujutro, utovarujući velike teretne kontejnere na brodove i istovarujući ih u pristaništu.

Prolazili su dugi sati i posao se smanjio oko dva sata ujutro. Bilo je mračno i Senitiki je sjeo na neke stube kako bi se odmorio. Čavrljao je s nekim radnicima koji su također uzeli stanku, a zatim je protegnuo noge kako bi prillegao. Zaspao je.

Odjednom je strašna bol prostrujala njegovim tijelom. Senitiki je skočio na noge, a netko je povikao: “O, ne! Pogledaj svoju nogu!” Senitiki je spustio pogled. Njegova nogavica bila je poderana i natopljena krvlju. Pao je na tlo, ne mogavši ustati. Viličar je prolazio preblizu stuba na kojima se Senitiki odmarao i pregazio njegovu nogu.

Hitna ga je žurno prevezla u bolnicu, a liječnik ga je tužno obavijestio da ne može učiniti ništa kako bi mu spasio nogu. Noga mu je amputirana toga jutra.

Netko je nazvao Senitikinovu suprugu i ona je žurno stigla u bolnicu. Dok je stajala kraj njegova kreveta, Senitiki ju je tužno pogledao. "Ovo bi mogao biti moj kraj", rekao je. Njegova supruga uzela ga je za ruku. "Moraš krenuti u crkvu", rekla je nježno. "U redu", rekao je, "idem u crkvu."

Senitiki je u bolnici proveo mjesec dana. Tijekom toga vremena njegova supruga i vjernici adventističke crkve redovito su ga posjećivali. Nijedan od njegovih prijatelja nije ga došao vidjeti. Vjernici su mu govorili o Božjoj ljubavi i rekli su mu da ga Bog voli. Senitiki je bio zadivljen ljubaznošću vjernika i zaključio je da je Bog s njima.

Otišao je u crkvu u subotu nakon što je pušten iz bolnice. Uskoro se krstio. Pastor je bio sretan što ga vidi u crkvi, no imao je ideju. "U tvom selu nema adventističke crkve", rekao je. "Hajde da osnujemo crkvu u tvom domu." Senitiki se složio.

Rođaci i susjedi počeli su dolaziti na subotnja bogoslužja u njegovu domu i nakon nekog vremena krstilo se osmero ljudi. Crkva se toliko proširila da se morala iseliti iz Senitikijeva doma u vlastitu zgradu. Senitiki je bio tako sretan! Iako je imao samo jednu nogu, osnovao je crkvu!

Sada Senitiki planira osnovati još jednu crkvu u susjednom selu. Zajedno s nekoliko drugih vjernika on radi na održavanju evangelizacijskih sastanaka u selu.

Kaže da je zahvalan Bogu za groznu nesreću koja mu je oduzela njegovu nogu. "Da nisam doživio nesreću, mislim da ne bih postao adventist. Volim ovu crkvu! Volim širiti Radostnu vijest u selu."

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Fidži na karti svijeta.
- ◆ Pogledajte videozapis o Senitikiju na linku: bit.ly/Senitiki-Roqara.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Žene na Fidžiju na Silvestrovo igraju igru *veicaqemoli* (“udari naranču”). U igri sudjeluju dva tima, a pobjednički tim mora dati darove u obliku nove odjeće članovima gubitničkog tima, stoga je mnogo veći poticaj izgubiti u igri nego pobijediti.

17. kolovoza 2019.

Stajati uz Božju pomoć

Novi Zeland

Desetogodišnja Grace Teao voljela se igrati lovice sa svojim prijateljima na velikom polju preko puta ulice u kojoj je živjela u predgrađu glavnoga grada Novog Zelanda, Aucklanda. Voljela je trčati naprijed-nazad, smijati se, poskakivati i igrati se.

Jednoga dana odjednom je osjetila bol u lijevoj nozi dok je trčala poljem. Boljela ju je noga! Grace je stala i uhvatila se za nogu. Osjećala je kao da ju je uhvatio grč u listu.

Bol je bila prisutna cijeli dan, a nastavila se i sljedećeg dana. Grace ga je nastojala zanemarivati, no bol se pomaknula na gornji dio njezine noge. Učiteljica u adventističkoj osnovnoj školi Južni Auckland primijetila je da Grace šepa. "Jesi li dobro?" upitala je učiteljica. "Da, dobro sam", odgovorila je Grace.

I majka je primijetila. Svi su je pitali je li sve u redu. "Dobro sam, dobro sam", ponavljala je Grace. Nije bila dobro, ali nadala se da će bol nestati. Prošlo je mjesec dana i Grace više nije mogla podnositi bol. Rekla je sve svojoj majci. Majka je bila zabrinuta. "To bi moglo biti isto kao i kod tvojega brata", rekla je.

Grace je imala dva starija brata s dislokacijom kuka, stanjem koje je zahtijevalo operaciju. Grace nije željela ići na operaciju. "Mislim da nije riječ o tome", rekla je. Majka nije učinila ništa i Grace je nastavila šepati. Prošlo je nekoliko dana, a onda je majka iznenada rekla Grace: "Moramo otići k liječniku."

Grace je bila uplašena, ali majka ju je uvjerala da će sve biti u redu. Prije nego što su napustile kuću, majka se molila:

“Molim Te, Bože, pomozí Grace i budi s nama ako bude morala íći na operaciju.”

U ordinaciji Grace je morala obaviti neke pretrage. Liječnik je tražio da podigne nogu i pomiče je naprijed-nazad. To ju je boljelo. Liječnik je izgledao zabrinuto. “Moraš obaviti rendgen u bolnici”, rekao je. Majka se u automobilu molila. Nakon snimanja Grace je napeto čekala. Govorila si je da bol u nozi nije ništa strašno i da će uskoro íći kući. Nakon sat vremena sestra je obavijestila Grace da će je primiti u bolnicu jer odmah mora na operaciju. Grace je bila uplašena i počela je plakati.

Majka ju je tješila. “Bog će biti s nama”, govorila je. Grace je prestala plakati.

Sljedećega dana Grace je bila podvrgnuta operaciji. Dok je bila pod anestezijom, liječnik je stavio nekoliko vijaka u njezin kuk kako bi ga učvrstio. Probudila se pomalo mamurna, a sestra joj je dala kockicu leda koju je trebala sisati. A onda je ugledala majku, koja ju je čekala u sobi.

“Jesi li dobro?” pitala je majka.

“Nisam ništa osjetila”, rekla je Grace.

S velikim osmijehom na licu, majka je zahvalila Bogu na uspješnoj operaciji. Grace je napustila bolnicu dva dana kasnije i, nakon što se nekoliko tjedana koristila štakama, počela je uobičajeno hodati. Bila je sretna što je bol napokon nestala.

Za pet mjeseci Grace je osjetila bol u drugoj nozi. Morala je na drugu operaciju u bolnici, ali ovaj put se nije bojala. Znala je da je Bog uz nju.

“Molili smo se prije operacije”, kaže Grace. “No znala sam da će se Bog za sve pobrinuti. Nije bilo problema.”

Bog se pobrinuo za sve. Nekoliko tjedana nakon operacije Grace je hodala pomoću štaka i veselila se što će uskoro ponovno moći igrati lovice na velikom polju preko puta svoje kuće. Grace ima savjet za drugu djecu koja su uplašena: “Nemojte se bojati. Znajte da je Bog uvijek uz vas.”

Hvala vam na vašim subotnjoškolskim misijskim darovima prije tri godine, koji su Grace i svima ostalima na Novom Zelandu omogućili da besplatno gledaju adventističke televizijske programe na kanalu *Glas nade*.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Novi Zeland na karti svijeta.
- ◆ Pogledajte videozapis o Grace na linku: bit.ly/Grace-Teao.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijske činjenice

- ◆ Već 1874. godine javilo se zanimanje za učenje Kršćanske adventističke crkve na Novom Zelandu zbog tiskovina koje su poslali prijatelji ili rodbina iz Sjedinjenih Američkih Država. U listopadu 1885. godine američki adventistički pastor S. N. Haskell došao je u Auckland iz Australije i smjestio se u pansion Edwarda Harea, koji je zajedno sa svojom suprugom postao prvi obraćenik na Novom Zelandu. Tijekom sljedećih četiriju tjedana mala skupina ljudi u Aucklandu počela je svetkovati subotu.

24. kolovoza 2019.

Jaxonovo putovanje

Australija

Trinaestogodišnji Jaxon Stacey okupio se sa svojim roditeljima i trojicom mlađe braće u dnevnom boravku zbog “obiteljske večeri”. Zapravo uopće nije bila večer. Bilo je tek 16 sati poslijepodne i dečki su se baš vratili kući iz škole. Obitelj se okupljala svakoga dana na dvadeset minuta kako bi razgovarali o životu.

Te večeri majka je željela razgovarati o obiteljskim planovima za daleko putovanje iz Australije na odmor u Kambođu. Jaxon se radovao putovanju. Nadao se da će vidjeti drevne budističke hramove i jesti svježe ananase i papaje. No majka nije željela razgovarati o tome. “Danas sam razgovarala s jednom ženom iz crkve i ona je predložila da izgradimo školsku učionicu tijekom svojega odmora”, rekla je. Majka je objasnila da je učenicima desetog razreda te škole potrebna učionica i željela je da se udruže s još dvjema drugim australskim obiteljima kako bi izgradili zgradu. Taj projekt oduzeo bi im tjedan dana od njihovog trotjednog odmora.

Jaxon je mislio: *Nisam siguran o čemu se tu točno radi, no pokušat ćemo.* Upitao je: “Što ću ja raditi?” Majka je rekla da će svaki član obitelji imati neki zadatak. Jaxonov brat zabijati će čavle i bojiti zidove. Jaxon i otac ići će u potragu za drvetom za zidove. Majka je također rekla da Jaxon i njegova trojica braće moraju prikupiti tisuću australskih dolara, svaki od njih (oko 5.000 kuna), kako bi mogli platiti troškove projekta. Jaxon i njegova braća morali su početi raditi. Sljedećih nekoliko nedjelja bili su zatvoreni u kuhinji i pekli su pite od sira, mafine i lisnato tijesto punjeno vege-

tarijanskim kobasicama. Reklamirali su se na *Facebooku* i vjernici su kupovali hranu od njih.

Uskoro su Jaxon i njegova braća prikupili novac i uputili se prema Kambodži. Obitelj je prvih tjedan dana provela istražujući drevni hram Angkor u mjestu Siem Reap te jedući svježi ananas i papaju. Zatim su se ukrkali na autobus i vozili nekoliko sati prema školi. Tamo su, zajedno s drugim dvjema obiteljima, počeli raditi na izgradnji učionica. Jaxon je ubrzo primijetio da je sve nešto drukčije. Svakoga jutra skupina se molila Bogu da ih zaštiti i da im pomogne dovršiti projekt. Tijekom dana uzimali bi odmore kako bi se molili za dodatnu pomoć i zaštitu. Svake večeri Bogu su se uzdizale molitve zahvalnosti za zaštitu i posao koji je učinjen. Skupina se također molila prije svakog obroka. Jaxon se nikada u životu nije toliko molio. U svojem domu nije se molio kad bi ujutro ustao ili navečer odlazio na spavanje. Često bi se zaboravio pomoliti za hranu. Svidjelo mu se što su se tako često molili u Kambodži.

Jaxon je svakoga dana nakon posla bio iscrpljen. Odmorio bi se, probudio na vrijeme za večeru i zatim odmah vratio natrag u krevet. Kad je tjedan završio, učionica je bila dovršena. Jaxon je bio presretan! Bog je odgovorio na njihove molitve — završili su na vrijeme i nitko se nije ozlijedio.

“Kada smo završili, osjećali smo se kao da smo postigli nešto doista veliko”, kaže Jaxon. Jaxon sada ima četrnaest godina i vratio se u svoju školu u Avondaleu, u Australiji, te trenutno pohađa osmi razred. No nešto je drukčije. Kad se ujutro probudi, on zahvaljuje Bogu za novi dan i traži od Njega zaštitu. U školi za vrijeme odmora moli Boga za pomoć u školskim obvezama. Kad navečer odlazi na spavanje, zahvaljuje Mu za lijep dan i moli Ga za dobar odmor. Također se moli prije svakog obroka.

Jaxon kaže da ga je put u Kambodžu naučio koliko je molitva važna. “Sada se molim mnogo više nego što sam to prije činio”, kaže. “Vidim da Bog odgovara na moje molitve.

Molio sam Ga za pomoć prije testa iz matematike i napisao sam ga jako dobro!”

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Jaxonov dom u blizini Sydneyja, u Australiji, na karti svijeta. Pokažite avionsku putanju do Phnom Pena u Kambodži.
- ◆ Upitajte djecu jesu li ikad negdje putovala (na misijsko ili neko drugo putovanje). Što su naučila o Bogu?
- ◆ Pogledajte videozapis o Jaxonu na sljedećem linku: bit.ly/Jaxon-Stacey.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na sljedećem linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Australija je dom različitim vrstama životinja, uključujući koale, klokane, emue, kokabure (vrsta ptice) i čudnovate kljunaše.

31. kolovoza 2019.

Čudesna Milly

Australija

Nedjeljno jutro počelo je tiho u domu obitelji Hawkins u Cooranbongu, u Australiji. Nakon doručka četrnaestogodišnja Lara i njezin mlađi brat Jack oprostili su se od malog psića, Milly. Zatim ih je otac odveo na sportsko igralište adventističke škole Avondale, koju su oboje pohađali. Majka je bila na poslovnom putu na Fidžiju.

Jack je sat vremena igrao nogomet s prijateljima. Lara i otac ubacivali su koševе na košarkaškom igralištu. Nakon toga, kada su se automobilom približavali svojem domu, Lara je primijetila dim koji se uzdizao iznad krova kuće. Ljudi su se okupili pred kućom, uzbuđeno razgovarali i pokazivali na krov. Lara i Jack su iskočili iz automobila i otrčali do stražnjih vrata. Bila su zaključana.

“Gdje je Milly?” plakala je Lara. “Brzo! Otvori vrata!” Otac je otvorio vrata. Debeo sloj dima ispunjavao je sobu. Lara je mahnito dozivala Milly, ali psić, koji je inače bio poslušan, sada se nije odazivao. “Gdje je?” pitala je Lara. “Milly! Milly!” Otac je pokušao ući u kuću kako bi potražio psića, no dim ga je natjerao da izađe van. Djeca su plačući istrčala na dvorište. Lara je rekla Jacku: “Ne možemo učiniti ništa u vezi s vatrom. Možemo samo kleknuti i moliti se!”

Nesvjesni mnoštva ljudi oko njih, djeca su kleknula na travu. “Dragi Bože”, počela je Lara, “Ti znaš što se događa i znaš koliko volimo malu Milly. Ti si rekao da se brineš i za vrapce pa Te molimo da se pobrineš za Milly. Molimo Te, daj da je vatrogasci nađu.”

Uskoro je osam vatrogasnih vozila pod sirenama stiglo pred kuću. Dok su vatrogasci odmotavali svoja crijeva, otac

ih je molio da potraže Milly. No nisu je mogli pronaći. Lara i Jack, još uvijek plačući, prešli su ulicu i čekali u susjedovoj kući.

Nakon kratkog vremena očevo glas je zagrmio: “Lara, Jack, izađite van!” Lara i Jack istrčali su iz kuće. Otac je držao Milly u svojem naručju. Njezina bijela dlaka bila je crna od čađe, ali veselo je mahala repom. Suze tuge pretvorile su se u suze radosnice i Lara i Jack zagrlili su psića i jedno drugo. “Hvala Ti, Bože! Hvala Ti, Bože!” uzvikivali su.

Vatrogasci su Milly prozvali čudom. Nakon što su ugasili vatru, pronašli su je ispod kreveta. Na neki način ispod kreveta se stvorio džepić zraka i Milly je mogla udisati zrak umjesto otrovnog dima. No to nije bilo jedino čudo. Susjedi su također pomogli spasiti njezin život. Oni su pozvali vatrogasce dok je obitelj još bila na igralištu, a kroz prozor su ubacili crijevo s vodom u sobu u kojoj je gorjela vatra. Voda koja je utjecala u sobu suzbijala je vatru i spriječila da kuća eksplodira poput vatrene bombe.

Vatrogasci su kasnije rekli da je požar bio uzrokovan kratkim spojem. Požar je promijenio Larino razmišljanje o Bogu. Nekoliko mjeseci prije požara ona se počela moliti Bogu da joj se otkrije. U crkvi je čula događaje u kojima je Bog izveo razna čuda i pitala se zašto nikada nije vidjela Boga u svojem životu. Biblija obećava da će se Bog otkriti onima koji Ga traže. Prva Ljetopisa 28,9 kaže: “... Ako ga budeš tražio, dat će ti se da ga nađeš.” Lara sada zna da je Bog stvaran. “Požar je mnogo toga promijenio”, kaže. “Prije njega propitala sam Boga. Željela sam doživjeti pravo iskustvo s Bogom poput onoga o čemu sam slušala u crkvi. Tiho sam se molila Bogu da se i meni otkrije.”

Lara je predala svoje srce Isusu i planira se krstiti točno godinu dana nakon čuda u požaru. U međuvremenu, Milly je ponovno postala ona dobra, stara Milly. Jedino ima novi nadimak. Lara je zove “čudesna Milly”.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Cooranbong u Australiji na karti svijeta. Nalazi se blizu Sydneyja.
- ◆ Upitajte djecu kako znaju da je Bog stvaran. Jesu li, kao Lara, doživjeli iskustvo odgovorene molitve?
- ◆ Pogledajte videozapis o Lari na linku: bit.ly/Lara-Hawkins.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijske činjenice

- ◆ Adventnu poruku u Australiji prvi je propovijedao Alexander Dickson u Melbourneu. Dok je služio kao misionar u Africi, upoznao je drugu misionarku, Hannah More, koja mu je ispričala što je saznala o adventistima kad je posjetila Novu Englesku 1861. godine.

7. rujna 2019.

Iznimno lagani ispiti

Solomonski Otoci

Četrnaestogodišnja Mitlyn Todonga bila je uznemirena jer je morala polagati tri velika ispita o kojima je ovisilo što će upisati u sedmom razredu. Ako dobije niske ili prosječne ocjene iz ispita, morat će ostati u svom selu na Solomonskim Otcima i pohađati javnu školu. No ako dobije visoke ocjene, moći će se nastaviti školovati u jednoj od deset državnih škola. Jedna od tih deset škola bila je i Adventističko sveučilište Betikama u glavnom gradu Honiari.

Nitko u Mitlyninoj obitelji nije bio adventist. No ona je pohađala mjesnu adventističku Osnovnu školu Townsend od prvog razreda i često je odlazila u crkvu sa svojom prijateljicom Janet. Sada je više od svega željela nastaviti školovanje na sveučilištu Betikama, udaljenu tri sata vožnje brodom od njezinog sela.

Mitlyn je odlučila moliti se Bogu da joj pomogne da položi ispite i pitala je roditelje da joj se u tome pridruže. Otac nije bio siguran da će molitve pomoći. Mitlyn je morala dobiti najviše ocjene kako bi se mogla upisati u adventističku školu. Mnogi drugi učenici šestog razreda diljem zemlje željeli su se upisati u tu školu. Za mnoge je upis u školu bio jednak osvajanju milijuna dolara.

Za oca je škola također bila i skupa. On nije imao mnogo novca. No svejedno je odlučio moliti se. "Dragi Bože, molim Te, pomози Mitlyn da prođe ispite kako bi mogla upisati sedmi razred u adventističkoj školi", molio se.

Došao je dan prvog ispita. Polagao se engleski jezik. Mitlyn se molila i pripremila za ispit. Kad je počela, bila je zadivljena. Smatrala je da je ispit bio vrlo lagan! Zatim je morala pola-

gati drugi ispit. Bila je riječ o matematici. Mitlyn se molila i, na njezin iznenađenje, i ovaj ispit bio je lagan! Te večeri roditelji su je pitali kako su prošla prva dva ispita. “Bila su jako lagana”, rekla je Mitlyn veselo. “Bog je odgovorio na tvoje molitve”, rekla je majka.

Sljedećega dana Mitlyn je trebala polagati posljednji ispit. Taj je bio najteži i pokrivao je tri područja: prirodne znanosti, zdravlje i društvene znanosti. Mitlyn se molila — i ispit je bio vrlo lagan!

Te večeri majka je upitala: “Jesi li uspjela napisati ispit?” “Da”, odgovorila je. “Je li bio lagan?” upitao je otac. “Da!” odgovorila je Mitlyn. Otac, majka i Mitlyn pognuli su glave i zahvalili Bogu. “Misliš li da ćeš položiti sva tri ispita s visokim ocjenama?” pitala je majka. “Da!” rekla je Mitlyn s velikim osmijehom.

Dok je čekala rezultate ispita, Mitlyn je otišla na kratak odmor. Dok je bila na odmoru, otac ju je nazvao. “Stigli su rezultati ispita”, rekao je. “Kakvi su?” pitala je Mitlyn. “Uspjela si se upisati na Betikamu!” rekao je otac. Mitlyn je bila presretna zbog te vijesti! Otac joj je predložio da skрати svoj odmor kako bi se mogla pripremiti za selidbu.

Te večeri Mitlyn se vratila kući i pridružila se svojoj obitelji u zahvaljivanju Bogu za Njegovu dobrotu. Otac je posebno zahvalio Bogu što je čuo njihove molitve i obećao je da će dodatno raditi kako bi mogao platiti školarinu.

“Bog ima plan za tebe”, rekao je otac Mitlyn. “On ti je pomogao kako bi mogla učiniti nešto što sam ja smatrao nemogućim — upisati se u adventističku školu.”

Mitlyn sada ima petnaest godina i pohađa sedmi razred. Također proučava Bibliju i namjerava se uskoro krstiti. Za dvije godine, kad završi deveti razred, morat će polagati druge velike ispite. Ako dobije visoke ocjene, moći će ostati u adventističkoj školi. Ako dobije niske ili prosječne ocjene, morat će se vratiti u svoje selo, Mbaleleu, u provinciji Malaita, kako bi pohađala javnu školu u desetom razredu. No

Mitlyn nije zabrinuta. “Nisam zabrinuta u vezi s ispitima jer znam da će mi Bog pomoći”, kaže.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Solomonske Otoke na karti svijeta. Pokažite provinciju Malaita, gdje Mitlyn živi, i pokažite morski put kojim brod plovi od glavnoga grada, Honiare, do Adventističkog sveučilišta Betikama.
- ◆ Upitajte djecu tko je posijao prvo sjeme u Mitlynino srce koje ju je dovelo do odluke da se krsti. Mitlyn je prvi put krenula u crkvu prije sedam godina, jer ju je njezina prijateljica Janet pozvala. Upitajte djecu kako ona mogu posijati sjeme u nečije srce.
- ◆ Čitajte više o Mitlyninim iskustvima u *Vijestima iz svijeta* za odrasle ili na sljedećem linku: bit.ly/bedding-and-more.
- ◆ Pogledajte videozapis o Mitlyn na linku: bit.ly/Mitlyn-Todonga.
- ◆ Pronađite fotografije povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

14. rujna 2019.

Mali osnivač crkava

Solomonski Otoci

Desetogodišnji Joe Samani gledao je filmove i igrao video-igre sa svojim prijateljima u svojem domu na Solomonskim Otocima. No nije bio sretan. Njegova obitelj bila je siromašna i život u njihovoj četvrti u Honiari, glavnom gradu, bio je težak. Susjedi su prodavali ilegalne droge, a djeca su krala i upadala u nevolje s policijom.

Joev dom bio je omiljeno mjesto za svakodnevno večernje druženje među djecom iz susjedstva. Joe je primijetio da jedan dječak nije govorio na način na koji su govorili ostali, i sudjelovao je u klubu izviđača svake subote. Joe je odlučio slijediti ga u adventističku crkvu kako bi saznao više. Uskoro se pridružio izviđačima i krenuo u crkvu svake subote.

Nakon nekog vremena Joe i ostali izviđači bili su pozvani da posjete Australiju kako bi prisustvovali izviđačkom kampiranju za izviđače iz cijele Južnopacifičke divizije. Joe je jako želio ići i majka je naporno radila kako bi mu mogla kupiti kartu za zrakoplov.

Joeu se kampiranje jako svidjelo. Kad se vratio kući i kad su dječaci iz susjedstva te večeri došli u njegov dom, pričao im je iskustva s kampiranja. Njima se to svidjelo i htjeli su čuti još sljedeće večeri. A onda je Joe pomislio: "Ovi dečki vole slušati o izviđačima. Zašto da im ne govorim i o Isusu?" Nastavio je pričati izviđačke dogodovštine, ali uključio je i priče iz Biblije.

Broj dječaka koji su dolazili u Joev dom se povećao kad je jedan dječak rekao drugome za ono što Joe priča. Uskoro se trideset do četrdeset dječaka sastajalo svake večeri. Iako majka nije imala mnogo novca, počela je pripremati hranu

za djecu koju su jeli nakon priče. Nekako je uvijek imala dovoljno hrane za sve.

Dječaci su se počeli raspitivati kod Joea mogu li se pridružiti izviđačima i četvorica su pošla s Joeom u crkvu sljedeće subote. Pridružilo ih se još više sljedećega tjedna.

Vođa izviđača nije mogao shvatiti odakle dolaze svi ti dječaci. "Joe, zašto toliko dječaka iz tvojeg susjedstva dolazi na sastanke izviđača?" pitao je. "Što si učinio?" "Nisam učinio ništa", odgovorio je Joe. "Samo im govorim o onome što smo radili u Australiji i sastajemo se svake večeri. To je sve." Joe je pitao može li posjetiti Jov dom da se sâm uvjeri u ta okupljanja.

Vođa izviđača bio je zadivljen onime što je vidio. Kasnije je rekao majci: "Ovo susjedstvo bilo bi dobro mjesto za otvaranje nove crkve." Primijetio je da Jov dom ima veliku nedovršenu prostoriju koju nitko nije koristio i pitao je može li se ona upotrijebiti za subotnja bogoslužja. Majka se složila.

Nekoliko desetaka djece iz susjedstva došlo je u Jov dom na bogoslužje sljedeće subote. Došli su i sve vođe izviđača i njihove obitelji, a donijeli su i hranu za sve. Zatim se dogodilo nešto što je Joea jako usrećilo. Majka je odlučila krstiti se. Nakon toga krstio se i njegov dvadesetogodišnji rođak, kao i tri dječaka iz susjedstva koje je Joe pozvao u izviđače. Danas je Jov dnevni boravak svake subote ispunjen s čak sedamdeset ljudi, a planovi su da se u susjedstvu otvori prava crkva, u posebnoj zgradi.

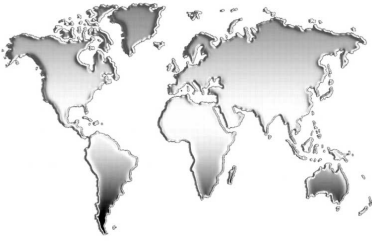
Joe danas ima trinaest godina. On je skroman u ponašanju i govoru. No nitko ne sumnja da ga Bog koristi na vrlo moćan način. "Možda sam malen, no u Božjim očima mogu osnovati crkvu", kaže Joe.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Solomonske Otoke na karti svijeta. Pokažite Honiaru, glavni grad, u kojemu Joe živi.
- ◆ Upitajte djecu kako je Joe otvorio crkvu i mogu li i oni učiniti isto. Joe je pričao iskustva s izviđača i biblijske događaje i pozvao drugu djecu da se pridruže izviđačima. Njegova obitelj bila je gostoljubiva, pozivala je druge k sebi i hranila ih je.
- ◆ Pogledajte videozapis o Joeu na linku: bit.ly/Joe-Samani.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Spiralna školjka može poslužiti kao glazbalo, što je slučaj širom Pacifika, uključujući i Solomonske Otoke. Upotrebjava se kao tradicionalni oblik trube koja služi za pozivanje ljudi ili kao signalizacija za otpočinjanje nekog značajnog događanja. Otvor za puhanje pravi se uklanjanjem kraja ljuske ili pravljenjem rupe sa strane.

21. rujna 2019.

Dovesti posjetitelja u crkvu

Papua Nova Gvineja

Učiteljica je dala važnu obavijest djeci u subotnjoj školi u crkvi u Wankuni na Papui Novoj Gvineji. “Sljedeće subote imat ćemo dan posjetitelja”, rekla je. “Voljela bih da svatko od vas povede nekoga sa sobom.” Četverogodišnji Andrew Seth pozorno je slušao dok je učiteljica govorila. Pitao se: “Koga ću ja povesti sa sobom sljedeće subote?”

Vraćajući se kući iz crkve, sjetio se prijatelja svojega oca, gospodina Samuela Ginija. Njegov otac i gospodin Gini radili su kao učitelji u istoj školi. Andrew je mislio: “Mogao bih njega pitati da bude moj posjetitelj sljedeće subote. To bi bilo odlično!”

Rano u nedjelju ujutro Andrew je otišao ka gospodinu Giniju i pokucao na njegova vrata. Gospodin Gini je izašao i ugledao Andrewa. “Hej, Andrew”, rekao je. “Rano je ujutro. Kako ti mogu pomoći?” “Bio sam u subotnjoj školi i učiteljica nam je rekla da sljedeće subote imamo dan posjetitelja”, rekao je Andrew. “Rekla nam je da povedemo posjetitelja, i ja sam se sjetio Vas. Zato sam Vas došao pitati hoćete li biti moj posjetitelj sljedeće subote.”

Gospodin Gini, koji je odlazio u crkvu nedjeljom, na trenutak je razmislio i odgovorio: “Andrew, razmislit ću o tome.” Ugledavši njegov razočarani izraz lica, brzo je dodao: “U redu, bit ću tvoj posjetitelj sljedeće subote.”

Andrew je otišao kući i sve ispričao svojim roditeljima. Majka je bila vrlo uzbuđena i rekla je: “Pripremit ćemo ručak za gospodina Ginija i njegovu suprugu nakon bogoslužja.”

Svakoga jutra tijekom obiteljskoga bogoslužja toga tjedna Andrew se molio za gospodina Ginija i njegovu suprugu. Sti-

gla je subota i Andrew je bio prvi koji se probudio i obukao svoju svečanu odjeću. Nije imao ništa što bi dao svojem posebnom posjetitelju, pa je ubrao cvijet kao poklon. Andrew je požurio ka gospodinu Giniju s cvijetom. Skrivajući ga iza leđa, pokucao je i pozvao: “Gospodine Gini!” Čuo je da se vrata otvaraju i da netko izlazi. To nije bio gospodin Gini, već njegova supruga.

“Andrew, kako ti mogu pomoći?” pitala je. “Došao sam zbog gospodina Ginija”, odgovorio je Andrew. “Rekao sam mu da će danas biti moj posjetitelj u subotnjoj školi.” Gospođa Gini je bila iznenađena: “Nije mi rekao ništa o tome. Otišao je u svoje selo jučer.”

Andrew je bio tužan. A onda se dosjetio. “Gospođo Gini”, rekao je, “budući da gospodina Ginija nema, hoćete li Vi biti moj posjetitelj?” Sada je gospođa Gini bila vrlo iznenađena. No htjela je ispuniti suprugovo obećanje. “Daj mi minutu”, rekla je. “Spremit ću se i doći u crkvu kao tvoj posebni posjetitelj.”

Kada je izišla, Andrew joj je dao cvijet. Zatim ju je primio za ruku i odveo u crkvu. Nakon subotnje škole ostala je na propovijedi i zatim otišla u njihov dom na ručak.

Nakon toga gospođa Gini dolazila je u crkvu svake subote. Naučila je da Biblija uči kako je subota sedmi, sveti dan. Nakon nekoliko mjeseci proučavanja se krstila. Gospodin Gini joj se kasnije pridružio i također postao član Crkve.

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote prije tri godine, koji su pomogli da se izgrade subotnjoškolske učionice za djecu poput Andrewa — i posjetitelje poput gospođe Gini — na Papui Novoj Gvineji.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Papuu Novu Gvineju na karti svijeta. Ovaj događaj dogodio se u Wankunu, selu udaljenu oko stotinu kilometara zapadno od Laea, drugog najvećeg grada u državi.
- ◆ Andrew sada ima četrnaest godina i pohađa sedmi razred. On je najmlađi od petero djece; ima još tri starije sestre i brata.
- ◆ Andrew i njegova obitelj još uvijek žive u provinciji Morobe, a njegov otac je misionar učitelj u adventističkoj osnovnoj školi Ragiampun.
- ◆ Pitajte djecu koga bi mogla pozvati u subotnju školu sljedeće subote. Ohrabrite ih da povedu nekoga sa sobom.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijske činjenice

- ◆ Rano adventističko djelovanje u Papui Novoj Gvineji bilo je teško zato što je vlast u državi podijelila državni teritorij na tri crkvena misijska tijela — metodiste, anglikance i Londonsko misijsko društvo. Misionarima iz bilo koje druge crkve bilo je teško djelovati, osobito kupovati zemljišta i raditi na tim područjima.

28. rujna 2019.
**Izvlačenje Rohija
iz kreveta**
Program trinaeste subote

Prije trinaeste subote

- ◆ Pošaljite po djeci podsjetnik za roditelje za program trinaeste subote i potaknite djecu da ponesu svoj subotnjoskolski dar 28. rujna.
- ◆ Podsjetite sve prisutne da njihovi darovi pomažu da se Božja riječ širi svijetom i da će jedna četvrtina darova otići izravno za pomoć četirima projektima u Južnopacifičkoj diviziji. Projekti su navedeni u uvodu ove knjižice.

Pripovjedač: Dwight Ope (14) i Rohi Goiye (16) su najbolji prijatelji i žive u Goroki, na Papui Novoj Gvineji. Zajedno se vraćaju kući iz škole. Zajedno se igraju. Ne vole rastanke. No Rohi je bio tužan.

Dwight (*obraća se slušateljima*): Rohi mi je nedostajao na sastancima izviđača i u subotnjoj školi svake subote.

Pripovjedač: Te večeri Dwight se odlučio moliti za Rohija da pođe s njim u crkvu u subotu.

Dwight: Dragi Bože, molim Te, pomози Rohiju da dođe. Pomози nam da ostanemo dobri prijatelji. Pomози nam da svi zajedno idemo na Nebo.

Pripovjedač: Sljedećega dana u školi Dwight je razgovarao sa svojim prijateljem za vrijeme odmora.

Dwight (*obraća se Rohiju*): Dođi u subotu na program, a onda ćemo ići k meni na obilan ručak.

Rohi (*oklijevajući*): U redu, doći ću.

Pripovjedač: No Rohi je mislio:

Rohi (*obraća se slušateljima, odmahujući glavom*): Ne, neću ići.

Pripovjedač: Rohija je bilo sram ići u crkvu. Ondje nije imao mnogo prijatelja. U subotu je Dwight tražio Rohija u crkvi, ali nije ga vidio. U ponedjeljak ga je vidio u školi i pozvao ga da dođe sljedeće subote.

Dwight: Dođi u subotu na program, a onda ćemo ići na veliki zajednički ručak.

Rohi: U redu, doći ću.

Pripovjedač: Rohi se osjećao loše što nije održao obećanje i nije ponovno želio razočarati prijatelja. Mislio je:

Rohi: Vjerojatno ću otići — ako se uspijem probuditi ujutro.

Pripovjedač: Dwight se molio za Rohija svake večeri tog tjedna.

Dwight: Dragi Bože, molim Te, pomozí Rohiju da dođe. Pomozí nam da ostanemo dobri prijatelji. Pomozí nam da svi zajedno idemo na Nebo.

Pripovjedač: U subotu ujutro Rohi se probudio u osam sati. Subotnja škola počinjala je u 8.30, stoga je imao samo pola sata da se spremi i otrči u crkvu. Rohi je iskočio iz kreveta, obukao se i otrčao u crkvu. No kad je stigao, bio je previše uplašen da bi ušao unutra. Stajao je pred zgradom pitajući se što da radi. Njegov školski kolega ga je primijetio

i odveo u subotnju školu. Dwight je bio oduševljen što vidi svojeg najboljeg prijatelja u crkvi i skakao je od radosti! Bog je odgovorio na njegove molitve. Rohiju se svidjela subotnja škola. Dječaci i djevojčice razgovarali su o društvenim mrežama.

Učiteljica: Vrijeme koje provedete na *Facebooku* i *Instagramu* bilo bi bolje provesti čitajući Bibliju.

Pripovjedač: Rohi je shvatio da je učiteljica u pravu.

Rohi: Društvene mreže oduzimaju previše mogega vremena, a mogao bih raditi nešto pametnije.

Pripovjedač: Nakon subotnje škole Dwight je pozvao Rohija da sjedi s njim i njegovom obitelji za vrijeme propovijedi. Rohi je bogoslužje smatrao pomalo zbunjujućim. U njegovoj crkvi nije bilo priče za djecu prije propovijedi niti izviđačkog kluba nakon nje. No i jedno i drugo mu se svidjelo. Svidio mu se i ručak u Dwightovu domu. Sljedećeg petka uvečer Rohi je namjestio svoj alarm na šest sati ujutro. Inače nije postavljao alarm za subotu ujutro, no nije želio zakasniti u subotnju školu. Kada je alarm zazvonio, odmah je iskočio iz kreveta. Njegova majka je bila iznenađena i pitala je:

Majka: Kamo ideš?

Rohi: Idem u crkvu.

Pripovjedač: Rohi je pričekao ispred crkve dok Dwight nije stigao. Dwight je bio tako sretan što vidi svog prijatelja! Prošlo je godinu dana. Sada Rohi namješta alarm na šest sati ujutro svake subote. Također se pridružio i izviđačima i ostalim crkvenim aktivnostima. Sviđa mu se njegov novi život.

Rohi: Prije nisam bio zauzet vikendima i ostajao bih kod kuće. No sada odlazim u crkvu i jako sam zaposlen. To je zabavno!

Pripovjedač: Dwight se i dalje svake večeri moli za Rohija.

Dwight: Nadam se da će se Rohi krstiti. Bog je odgovorio na moju prvu molitvu i doveo ga u crkvu. Siguran sam da će odgovoriti i na ovu molitvu.

Pripovjedač: Prije tri godine dio dara trinaeste subote pomogao je da se izgrade učionice za dječju subotnju školu na Papui Novoj Gvineji i u ostalim državama Južnopacifičke divizije, kako bi djeca poput Rohija mogla čuti za Isusa. Danas ponovno prikupljamo dar za Južnopacifičku diviziju. Novac će pomoći projektu “Spasimo 10.000 prstiju”, kampanji za prevenciju amputacije nožnih prstiju kroz zdravstvene službe na Fidžiju, Vanuati, Solomonskim Otocima, Samoi, Američkoj Samoi, Kiribatiju i Tongi. Novac će se također upotrijebiti za izgradnju i opremanje televizijskog i radijskog studija kanala *Glas nade* u Tongi te za stvaranje animirane serije za djecu o Danielu, u Australiji. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima trinaeste subote.

[Prikupljanje dara.]

Povezano s iskustvom

- ◆ Potrebno je šestero djece kako bi se ovo iskustvo uprizorilo: jedno za pripovjedača, dva dječaka, majka, učiteljica i školski kolega. Djeca ne moraju naučiti tekst napamet, ali moraju ga poznavati dovoljno da ne moraju čitati svaku riječ. Prizori se mogu glumiti dok pripovjedač govori.
- ◆ Pokažite Goroku na Papui Novoj Gvineji pomoću računala i projektora dok pripovjedač daje uvod u događaj.
- ◆ Druge mogućnosti: Pogledajte videozapis o Dwightu i Rohiju na sljedećem linku: bit.ly/Rohi-Goiye i pokažite njihove slike na linku bit.ly/fb-mq. Ohrabrite slušatelje da slijede Dwightov primjer i pozovu prijatelja u subotnju školu sljedeće subote. Dwight kaže: “Odlučio sam pozvati

Rohija jer mi je nedostajao na izviđačima i u subotnjoj školi. Želio sam da i on bude uključen u razgovore koje smo vodili u subotnjoj školi.”

Budući projekti trinaeste subote

Darovi trinaeste subote sljedećega tromjesečja pomoći će Istočnoj srednjoafričkoj diviziji u:

- ◆ Izgradnji učionica na Adventističkom sveučilištu Goma u Demokratskoj Republici Kongo.
- ◆ Izgradnji triju dvorana na Adventističkom sveučilištu Philip Lemon u Demokratskoj Republici Kongo.
- ◆ Proširenju zdravstvenih usluga u Adventističkoj klinici Kinshasa u Demokratskoj Republici Kongo.
- ◆ Otvaranju upravnog središta u gradu Wau u Južnom Sudanu.
- ◆ Osnivanju Adventističke srednje škole Juba u Južnom Sudanu.
- ◆ Izgradnji Adventističke bolnice Kisumu u Keniji.
- ◆ Izgradnji četiriju učionica za dječju subotnju školu u Etiopiji.

Kazalo

<i>Dragi voditelju subotnje škole</i>	3
NOVA KALEDONIJA	
Čovjek s bananama	6
Spašeni na čudesan način	9
Vlasnik nije rekao ništa	12
Poseban dar od Boga	15
FIDŽI	
Dati svoj novac drugome	18
Samo s jednom nogom	21
NOVI ZELAND	
Stajati uz Božju pomoć	24
AUSTRALIJA	
Jaxonovo putovanje	27
Čudesna Milly	30
SOLOMONSKI OTOCI	
Iznimno lagani ispiti	33
Mali osnivač crkava	36
PAPUA NOVA GVINEJA	
Dovesti posjetitelja u crkvu	39
<i>Program trinaeste subote</i>	
Izvlačenje Rohija iz kreveta	42

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com